

Posteljky

Čuk na palci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavotti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cenk oglasa: 1 millimeter visokine v širini enega stolpa L. 1.80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletni naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II. GORICA, dne 20. Julija 1925 št. 21.

„SVOBODA, ENAKOST IN BRATSTVO“ V ZASEDENEM PORURJU.

Častnik: »Kam ste deli Nemca, ki smo ga sinoči aretirali in zaprli?»

Vojaka črnca: Nič skrbi, gospod stolnik, če je enkrat v naših rokah, nam ne uide. Danes zjutraj smo ga požrli.

MATLOV.

Pred predstavo

(Humoreska.)

Sedemnajstletna grofičica, je nestrpno tolkla po tleh s svojimi malimi nožicami v toaletni sobi. Vsako minuto se je ozirala proti vratom. Marta, njena služabnica, se je počela že tresti, kakor brezova veja, boječ se, da miada grofičica ne raztrese vso svojo nervoznost s kakim kozarcem ali krtačico po njeni štirioglati glavi.

»Kaj je rekel papa, ko je prišel domov?«

»Milostiva, zaprl se je v svoj laboratorij ter mi ukazal, da ne sme nihče k njemu, ker ima važno zadevo za razrešiti.«

»Da, da, on vedno kaj rešuje, a ni nikdar rešeno. Najbolj sem pa jaz neodrešena. Tu moram čakati kakor kužek, a samo štiri ure je še časa do nocojšnje opere. In brivca ni, od nikoder ga ni. Da je morala ta lasuljka Zofija ravno danes to neumnost storiti da je umrla, ko moram vendar jaz v gledališče. No in mesto nje mi pošljejo brivca. Saj nimam brade in brk, kakor naša kravja dekla. Da bi pa vsaj enkrat prišel že končno!« Tako je jadikovala, kakor majhno »cartlano« otroče. Nje ni mladostni živci so se nategovali že do skrajnosti, ko se je začel v predsobi zvonec.

Marta je hitela odpirati zunanje vrata, grofičica pa je spustila na tla površnik in po ramah svoje lase, ter razvrstila bojno orodje za njene lase, po mizici. Vzradoščena, da jo je prišel brivec počesati se je sladko nasmejala vstopivšemu hlapcu, ki je prišel naznaniti, da ima belec garje. Lahko si mislite togoto jezoritne grofičice. Ni manjkalo mnogo, da bi bil hlapec počesčen s kakimi škarjami ali krtačico po glavi. In Marta je še bolj trepetala. To pa zato, ker je hotela svojo mlado gospodarico s papo oprejo zadržati pod površnikom, kar se ji pa ni posrečilo. Zdrknila je namreč na parketu in se zvrnila na zrcalo, ki je z velikim truščem padlo na tla in se zdrobilo na drobne kosce. Psiček pa je iz strahu pobegnil skozi odprta vrata št. 00 in vlekkel s seboj grofičin površnik. Grofičico pa je to tako jezilo, da je pograbila škarje za navihati lase ter jih porinila na dihan. Škarje pa so se ob sunku izbrale drugo pot in so se zapile skozi in skozi v njen nov klobuček. Pravega brivca pa le ni bilo in ni ji kazalo družega, kot da se je vsela in špicila svoje po-barvane nohte.

»Marta pazi dobro, kadar pozvoni. Pripravi predpasnik in čepico za brivca, da ne bomo brez potrebe »gubljali časa. Samo itak že kaj!« Samo tri ure in pol je časa. Eno uro frizirati, eno uro oblačiti, pol ure se navadno rabi za izbiro nožovic in čevčikov... in okraški? Pa klobuk! O moj Bog, niti klobuka nimam. Novi je preluknjan. Treba je ukazati,

da kočijaž napreže, da se peljem po družega. In časa manjka. O ti prešmentana Zofija, da je morala ravno sedaj umreti. Kaj ne bi mogla počakati do jutri!«

Tako je najavkala grofičica in pilila svoje nohte. Vse je postalo tiho. — Drin, drin, drin! »O hvala Bogu, vendar enkrat«, je vzdihnila razkošna razjarjenka. Sedaj ni več gledala na zamazan površnik v št. 00 in ne na razdrobljeno zrcalo, marveč sama pograbila čepico in predpasnik. Na vratih se je namreč prikazal mlad eleganten gospodičtorbo v roki. Globoko se je priklonil in ljubko nasmejaj. Grofičica pa mu je dala čepico na glavo, ter pričela privezovati predpasnik. Gospodič pa je mirno stal jo osupneno gledal.

»Toda milostiva...«

»E kaj, da bomo prej gotovi, časa imamo itak malo. Kar sama vam ga privežem.«

»Milostiva oprostite... ampak...«

»Nič, ampak in nič toda: Vem, da ste naobražen človek in da se ne pustite postreči od gospodičin, a jaz nimam danes niti za kihnuti časa.«

»Moram Vas vendar opozoriti...«

»Kaj pa da morate! In sicer: rečej hitro. Kar pojdite z menoj!«

Prijela ga je za roko in vlekla v svojo sobico.

»Evo, kar pričnite, ker je že skrajni čas!«

»Milostiva grofičica prosim Vas vendar da me...«

»Ne jaz Vas, ampak Vi mene! Kaj so vendar ti neprestani, prosim, oprostite, toda, vendar in ampak. Začnite že enkrat, sicer se ujezim. To pa je bilo gospodiču že preveč. Snel je kapico in rekel z močnim glasom:

»Gospodična, kaj pa Vam naj napravim? Ali smem konečno vedeti.«

»O moj Bog! Kaj naj mi na-

pravi vpraša. To vendar sam veste. Frizirati me morate za v gledališče.«

»Ja, az?«

»No kajpada, ali niste brivec?«

»Milostiva, je gospod papa grof doma?«

»Da, doma je! Ali kaj pa ima on z mojimi lasmi opraviti?«

»Nič, milostiva; pač pa imam jaz z njim. Jaz sem ministerialni tajnik ter imam ukaz, da mora Vaš gospod papa takoj na sejo.«

Grofičica se je zgrudila na stol in omedlela. Pa saj ni čudo. Pravega brivca ni bilo, a ubožica je imela samo še tri ure in pol časa, da se obleče.

V KURNIKU.

Cevlarski vajenec je delal preveč šuma in ropota, zato ga je mojstrovka zaprla v kurnik.

»Tako, ti potep — tako dolgo ostaneš notri, da postaneš pameten.«

»Dobro, gospa mojstrovka; ostanem v kurniku tako dolgo, kot Vi hočete; toda če mislite, da Vam bom tudi jajca legel, se zelo motite.«

PREVEČ — PREMALO.

Baron. »Gospodična, poročiti vas ne mislim, toda če hočete.«

»To je preveč! Niti besede dalje!«

»Toda, če me imate le malo rada, dobite 5000 lir na leto.«

»To je premalo, gospod, mnogo premalo!«

V LEKARNI.

»Prosim za 50 cent. uspavalnega praška.«

»Brez recepta uspavalnega praška ne dajam.«

»Kaj, sredstva proti mrčesu ne dajete brez recepta?«

»Vi zahtevate vendar uspavalni prašek, ne prašek proti mrčesu.«

»Veste kaj, gospod lekarnar, ali mislite, da je mogoče brez praške proti mrčesom spat?«

SKRIVALNICA.

Ponočnjaki si dovoljujejo v poznih urah take »špase«, da jih je včasih prav v zabavo gledati. Zadnjič so v neki Primoreški vasi otvorili moderno restavracijo. Ponočjak pa je šel ter tablo nad vrati narobe

obrnil. Kdor izmed vas najde tega poglavca, naj ga nese na rešilno postajo za obnorele, nam naj pošlje pa dve liri in pol. Naor bo to storil, dobi po pošti Gradnikove pravljice.«

SPOMIN.

Nekdaj ste ljubilo fantov cel broj. Domačinov, tujcev, ves pričudni roj.

V vojni srca dala Nemci, Mažariji, samo, da dobite kave »častu.«

Méso, teletina prišlo vam je prav; cukra cele vreče dala vam ljubav.

Cukrč in piškoti, čokolad ovoj, vse ste to dobilo na naslov »Nlegov.«

Za plačilo znamo: Srce tu meso slepe ste dajale, robo v mazanol

Dan's ste vse poštono, čiste, kot zlato; množem se podtika, kar je z vami b'lol

Cukrč stari.

IZ VIPAVSKIH HRIBOV.

Star fant je hotel malo po-tegniti mlade fante v Čuku. Ti so mu pa napisali sledeče:

»Pést nas, mlade fante, star si že možiček, pésti vse dovtype, beži kar v kotiček!«

»Če želiš na tujo, in te srce vleče, pojdi in ozdravi rane te skelečel!«

LEP PAR.

Izak Roženkranc se je poročil »radi denarnih zadev« in šel s svojo boljšo polovico na izprehod. Srečal ju je prijatelj in je začuden nad pohabljenostjo žene zašepetal Izaku na uho: »Izak, kako si mogel vzeti tako pokveko za ženo. Ona škli, šantava je, grbo ima...«

»To lahko tudi glasno poveš, saj je gluha tudi.«

PREDOMAČE.

Grofica: Povejte mi, Žan, kakšno vreme bomo imeli danes?

Žan: Dež bomo dobili.

Grofica: Ta domačnost! Ali sva krave skupaj pasla? Kaj pa imava skupnega? Reči morate: Jaz bom imel dež, in Vi boste imela dež.

POZDRAV IZ ČEDADA

Slovenski fantje pošljamo pozdrave iz Čedada vsem očetom, materam, bratom, sestram, prijateljem in prijateljicam. Služimo pri 9. polku 76 stotniji. Nahajamo se vsi zdravi in veseli do sedaj. Spomin imamo vedno na svoje zapuščene vasice. Fabjan Viktor, Kosovelje na Krasu; Božič Josip, Bažec Andrej, Starc Andrej, Istra; Stanislav Gregorič, Dolina; Kenda Mihael, Selo Volče; Rojc Viktor, Praproče; Kralj Josip, Dornberg; Pahor Milan, Renče; Ambrožič Peter, Bilje; Furlan Vinko, Dolina; Danec Ernest, Kontovelj; Gergolet Josip, Doberdob; Kenda Franc, Sveta Lucija in Adam Leopold iz Florence.

V KAVARNI CHANTAN.

On : „Gospodična, kako krasen glas imate! Noben slavček ne poje tako lepo. In ta Vaš ljubki nasmehek, ki pokaže ob vsaki priliki čisto dušo in bele zobe. Moje srce se je tako vnelo, da kar kipi po Vas. Hočete mi ga ohladiti?“

Ona : „O saj to lahko sami storite. Pokličite natakarja, da prinese še eno steklenico šampanjca.“

Houny soft qui mal y pense :

ali Circulus vitiosus ali Vihar v kozarcu

V kavarni »Adrijanski« v nedeljo sem sedel
Študiral sem in tuhtal pohajati, kam bi šel.
Pri kavi spi tam Presl, spi Figl, spi Kutin.
Pri oknu kima Može in boteger Marvin.
Francesco ober slavni na nogah spi stoji.
Markira Poldi v sanjah za bankam tam kafé;
Le Nina vedno čvrst še, kot dober gospodar
Na lonce v kuhnji pazi in čuva koledar.

Zdaj v kotu tam se zgane sred listov in revij:
Kozeta se nategne, tako-le govori:
»Naročil sem korjero za danes ob pol dveh
V Črniče se peljimo, veselo bo za vseh.«

Brž Bumbo se dvigne »Fioretto« vrže v stran,
V duhu že izbira si punco za ta dan;
In Janko in Komjanca in Miha Mičelin;
Se strinjajo soglasno s predlogom »Očalin.«

In že s korjero Ribi, na Travnik prileti.
Kozeta pa tovarše prešteva če so vsi.
I danice prispelle so točno na ukaz. —
»Zdaj torej lahko gremo, da ne zgubimo čas.«

Brž Janko — brez baučca — Komjancu za »dišpet,«
A drugimi za zabavo, k šoferju gre sedeti.
Ko vsi so naloženi, spusti se Ribi v dir.
Ustavi se v Šempasu, kjer toči še »pir.«

Potem pa brzo dalje v diru kot hudič
In kmalu je na cilju, v gostilni sred Črnič.
Tu čaka pa že Bruno, Leban, Inženir
In Živec in Dorandž pa — Miha kavalir.

Lotili so se vina, paršuta, kokoši
In slra in šalama in jajčastih jedl.
Kar en oštir postreči ni mogel družbi vsej,
Po drugi ali tretji postregel je precej.
Tako se veselili so dalje do noči
Dokler jih na povratek šofer ne zapodi.

In zopet je Kozeta »ovčice« svoje štel
In bil je zadovoljen ter jako ves vesel;
V korjero spet jih spravi, da pelje jih domu
In kmalu v polnem diru je zopet naš tu-tu.
(V Šempasu zmanjka vode, v Oseku bencin,
V Ajševici olje, ne zmanjka pa kvartin.)
In zopet pred kavarno korjera obstoji
In zopet tam v kavarni vsa znana družba spi
Spi Presl, spi Augusto, spi Figl, spi Kutin.
Pri oknu kima Može in boteger Marvin.

Ko pa z izleta družba izvoli posedet
Enajsta ura bije — in čas je za zapret.

TUTAN KAMEN.

Pripovedovanje

Jaka Makaroniča

(Nadaljevanje.)

Par dni pozneje me je spremljal prijatelj kaprol na postajo, odkoder me je hlapon odvedel proti Turinu, kamor sem dospel po 11 urni vožnji. Počakal sem malo na postaji z upanjem, da me pride mogoče kdo iskati, toda bilo ni nikogar. »Hudiča bom pa sam šel če ne bo drugače« sem sklenil po enournem čakanju. S culo na rami sem se napotil proti kasarni. Stopivši na ulico, sem zagledal na obeh straneh obokano hodnike, podprte z lepo okrašenimi stebri. Tam je kar morgolelo lepih gospodov in drugih bogatih ljudi.

Ker je bilo to gotovo namonjeno šeno za bogato in imenitno gospodo, in ne za revnejše ljudi, sem jo mahnil kar po sredji ceste. Toda ljudi tukaj sem slabo našel. Prišel sem iz dežja pod kap. Umaknil sem se avtomobilu, ki je z vso naglico drvel proti meni, toda v tem trenutku sem dobil od neke kočije, ki je pridrdrala za mano, tako močan smek, da sem zletel naravnost v mimoideči tramvaj, in padel v naročje debele gospe, ki je od samega strahu takoj omedlela.

Potipal sem se okoli reber, in ugotovil sem, da so še vsa na mestu. Smek od kočije me ni preveč poškodoval, še manj pa dobrotljivi objem debele gospe. Tako je torej, če se umakneš enemu, te sune drugi v tretjega, nazadnje pa se te dobrotljiva oseba vendar usmili in ti prestriže zadnji padec.

Meni vsa ta stvar ni mnogo škodila, ker kranjske butice so trde, smilila pa se mi je uboga gospa, katero so morali z vedrom vode prikljicati spet na ta svet.

Okoli mene se je med tem nabrala cela kopa ljudi, ki so me radovedno opazovali, kot da bi ne videli še nikoli poštenega človeka. Iz tega mučnega položaja, me je rešil sprevodnik, kateremu sem radevoljno plačal napitnino za to uslugo. Iz hvaležnosti me je ta postavil na tla, in mi pokazal najkrajšo pot do kasarne.

Od tu naprej sem se raje držal kraja ceste ob drevoredu. Pil sem večkrat v nevarnosti, da me povozi kak kolesar, a sem se vedno pravočasno umaknil s tako umostjo, ki je bila gotovo posledica krasnega skoka od kočije v tramvaj.

Končno sem hvala Bogu, hudiču pa figo, dospel brez drugih nezgod srečno v kasarno.

POGOVOR.

»Ali znate angleški?«

»Ne!«

»Znate francoski?«

»Žalibog, ne!«

»Morda poljski?«

»Tudi ne.«

»No, potem bom pa vam lepo po slovensko povedal: Posodite mi 50 lir.«

Kulturen zločin zagreši, kdor se na knjige „Goriške Matice“ ne naroči. Za 6 L. dobite 4 krasne knjige.

Kronika na tržaški vrjači.

Komare: »Buh dej kume, krku cajta Vas nišm vidla. Pej kam ste bau šu? Al ste čii, koku so toukle u türne ne Opkenali na viljo Sv. Jevana?«

Kume: »Kej sm pej ke čii. Sej znaste de jemajo na Opkenah samu an zgün. Vojska jem je pojella dva. Ma zdej se je nejdu intanto an dober človk, ke grje ze usake, velike prazenke u türren nebljat.«

Komare: »Pej koku čo jemajo samu an zgün koker praveste.«

Kume: Sej je včtupu dva beta, pej mlate ž njima, de usje Openče bolli vnat, ke gljedajo. Jenu zgonijo pej šaldo finu.«

Kumare: »Pej znaste kedu ke huode nebljet zgün u türren.«

Kume: »Poznaste Penka Janeza Taučerjevga? Bejn tu je tiste ke huode vsaku lejtü pojn po mlade Čiike. Pasanu lejtü je prodo anga za 10 lir. Anka ta bot je ulovu dva, ma ni nejdu kepca, pej so me poginle.«

Kumare: »Pej znaste, de hu-

dje anka Openske pupke pod türren s fidancatem?«

Kume: »Znan, znan, ma dlej od türna n huodjo, zetu k' se bajijo gespuda.«

Kumare: »Nej strejla, anti je bojo šle prou do farouža dejlat lebbezen.«

Kume: »Anka pr Obeliske dejlajo lebbezen kamer ni luš. Pej anke čo suo: Fineštre so zeprte k' je trku prahü.«

Kumare: »Naš Mintek pej nam je povu im dan, de so pršili ne Opkine an trebšno judje karhberat arjo, jen de zjenjeh špricajo prah ne cejsti, toku bajo ti neštre leliko uodprte.«

Kume: »Alora morejo forte proset Baga, de bojo bli zmiran jad! tan ne Opkinah.«

Kumare: »Kej jem česte pr strejle, nej grejo anka uoni če li zladje jen njegovo mator. Kej ne videste, de so delavcam kallall plače, k' so nūcale šolde ze veliko špježe, ze uotroke k' so jih pelale u Rim na žurament.«

Kume: »Pej znaste, de jemaste prou anka vi.«

Kumare: »Altroke!«

Kume: »Z Bugam Kumare

morem hitru jet, če ne me buo šlišov tiste mataste Čuki!«

Kumare: »O vaj malora, furbasta pej ste. Zdej k' ste že trku šrajela de je čüla anka kampa-nja se pej retiraste. Nej buo pej nol Z Bugam Kume.«

PISMO.

Cista italijansčina:

Karissimo Guisepe!

Ricevutto ta tua, karo letira kontrakambio tul saluttel to Domeniko sono statta kome tu mi ai škrilo, a ti non sei statto di parola; Karo per ke mjai fato fare kusi lungo strado, é poi Tu non sei rivato, škrivi perke ai fato mi parte kusi bruta.

Ricevi ipso sinceri salut e infiniti da che te pensa e ke ti vol bene tua

Eemilia,

...in nasprotno, napredek v slovenskem jeziku.

Luba moj Marjanska.

Per tista cait, kagar je šou toja fidacat via sa Tolmin, je moja pensier zmiram trt, tam na tista vrt, ke ga imaš ti oken za videt dol. Jest ima velika

štacuna tam deleč dol, kega bo dau tebe nuter, za prodat, kompir, fazoi e pasta Napoli, ce ti mene bos ozenit. Čuješ luba moj Marjanska, jest te be ima rat bel, ke moja papá e moj mamá. Ta perva posta ti mene pisa ana lettera, ce ti mene ceste za toj muš. Jest ga bo perso na Tolmin, po toj roka prec, ko ga boš pišala mene tud taku.

Toja do smert

Giulio Ochemat.

NEZASLIŠANO.

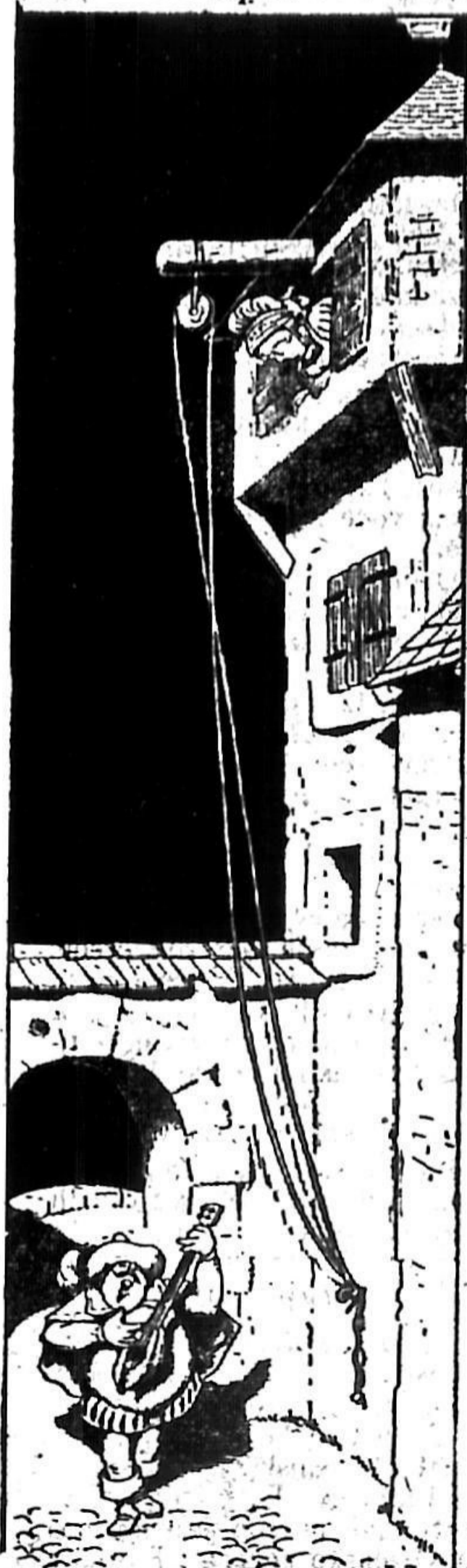
V pisarni: »Vi, gospod Perogrizec, tega ne morem več prestajati. Ali mi spíte, ali pa grizete vse peresnike, kar jih imamo. Da bi vam dajal spalnico ili hrano, se nismo dogovorili.«

NATANČNO POVEDANO.

»Prosim, gospod, ali bi mi vedeli povedati, kje v tej hiši stanuje pesnik Lavorika?«

»Pojte čez dvorišče v desno krilo poslopja, tam boste pa že na stopnicah slišati kruliti njegov želoдец.«

SERENADA POD OKNOM.

Sladke pesmá v tiho noč ubira vitez kvišku zroč.

Do dekile vleče ga srce, popade vrv in kvišku gre.

Tedaj je tu njen fant stoprv, odpne, odveže dolgo vrv.

Mladenič bil je prelahak, in vitez bil je pretežak.

Tržaški tapetnik na Dunaju.

Po poklicu sem sicer tapetnik toda za časa vojne, ko sem bil uvrščen med sromaki različnih narečij in jezikov, sem se izdal za kar se mi je bolj potrebno zdelo, samo, da mi ni bilo treba v jarek.

Dodeljen sem bil eni izmed tistih famoznih »Arbeit-Kompagnie«. Videl sem pa že vnaprej, da za mojo stroko itak ne bo posla. V strelji jarek pa nisem hotel na noben način. Neko jutro nas je poročnik poklical na »Befehl« ter vprašal, »ako nas je kaj mehanične stroke. Jaz sem bil seveda prvi, ki je z vso »korajžo« zakričal »ber«, edino nemiško besedo, ki sem jo dobro izgovoril.

Poročnik mi je rekel »gut« in dalje izbral. Nabral jih je menda dvanajst, izmed katerih je bil brzkone en sam mehanik ali celo nobeden. Drugi dan pa so nas poslali na Dunaj v Škoda tovarno za topove. Med vožnjo sem sanjal, da bomo delali topove kakor iz repe, toda stvar je bila drugačna. Pilo sem res znal rabiti, in kdo tega ne zna?

Drgnil sem tedaj po nekem železu, da mi je znojni pot čez zalival. Naenkrat začutil, da je nekdo roko položil na mojo ramo. »Oberst« je bil in ni pomagal naj grem z njim. Peljal me je v njegovo stanovanje in mi pokazal pokonjeno ključavnico. Takoj sem tekel po orodje, da si sem bil v smrtnem strahu, da se ne izdam, da nisem mehanik ne ključavničar. Prišel sem vrtili in brskati z raznim orodjem, toda ključavnica je bila vdelana v les in jaz je nisem mogel na noben način ven izkopati. Srečo sem imel, da je prišel pek s košem kruha, kateri mi je to pokazal, a medtem sem mu v zahvalo »struco« kruha znaknil.

Sedaj pa na delo v tovarno. Razdrl sem celo ključavnico. Drsal sem, pil in skladal skupaj posamezne komade, za katere pa nisem več vedel kam spadajo.

Cel dan sem se tako neznanjsko mučil, da sem bil ves moker. Srajca se me je po vsem životu držala po licu pa mi je teklo, kakor bi me oblival. Odšli smo z dela, a ključavnica ni niti eksistirala, tako sem jo obdelal. Drugo jutro pride »burš« Oberstov do ključavnice. Smrten pot se mi je polil po licu. Naprosil sem svojega bližnjega naj jo popravi, zakar sem mu dal tri krone. Urno sem nato stekel z orodjem in ključavnico k Oberstu in jo pričel stavljati na mesto. Celo uro sem rabil, da sem jo srečno del na mesto, a ko sem jo poskušal zapreti, se niti zganila ni, ker sem jo narobe privil. In zopet sem se potil drugo uro. Ko se mi je vendar posrečilo, sem odpiral in zapiral, (ker se mi je »lušno« zdelo) da je kar ključavnica šklopotala. Na to je prišel Oberst ter me potrkal po rami in rekel, da sem »sehr brave!« A glej zlomka, ko sem prišel v tovarno sem našel na mojem mestu resničnega ključarja, mene šo pa predstavili v drugi oddelk. Ta oddelk pa je imel samo velike stroje. Mojster nje je peljal k nekemu čudnemu zlomku, ki je imel tako velikansko kladivo, da me je kar groza obšla. Pripovedoval mi je v nemiščini vse potrebno kako naj postopam s strojem. Jaz nisem seveda nič razumel. Prijel je za neko kljuko, nakar je to velikansko kladivo s tako silo padlo, da sem prestrašen odskočil prav v kot delavnice, kakor vrabec iz pod kamna. On pa se je smejal in tako tresel, kakor sem se jaz tresel v kotu od strahu. In zopet sem moral k njemu. »Korajža« volja sem si mislil in »Dienst« je Dienst. S povešeno glavo od sramu sem nahlo stopal k tej pošasti, tako, da bi niti jaje ne pohodil če bi bile na tleh. Polagoma sem se ojunčil in konečno tudi zapopadel, tako, da sem delal s tem pošastnim kladivom, kakor sem hotel; počasi, naglo, močno ali manje. Drugo jutro sem bil sam v delavnici do devetih. Že

sem se veselil biti sam gospodar in brez dela. Toda ti spaki so prinesli ob deveti ur ogromno železo v mojo peklenško brezno. Pripravljaj sem se kakor na smrt za bunkanje tega železa z mojo pošastjo.

Pripovedovali so mi kaj naj se izvrši iz tega železa, razumel nisem nič, pljtvaj v enomer v roke in hitel odgovarjati: ja, ja, ja, ja!

Podtaknili so železo pod mojo pošast, in jaz ne vedoč kaj in koliko je treba sem spustil mojega zlodja na železo, da se je vse pokvarilo. Eden izmed Nemcev je pograbil drugi kos železa ter ga zagnal s tako silo vanje, da bi bila moja glava že zdavnaj pod zemljo, ako se nisem bil skrtil pod stroj.

Takoj me je zvlekel izpod stroja mojster ter vnovič predstavil iz delavnice. Ukazal mi je napraviti neke vijake in ker mi je nekdo to pokazal ter sam nad polovico izvršil, sva bila z molstrom zopet prijatelja, ko sem tu jih izročal.

Nato me je peljal v popolnoma drug oddelk, kjer je bilo približno 50 delavcev. Pokazal mi je eno drugo pošast, katero je imenoval »Wasserpumpe«. Razkladal mi je na dolgo in široko, da ne funkcijonira ter da moram napraviti nekaj novih vijakov in nekaj starih odviti. Seveda sem se takoj lotil dela, ker sva se sprjaznila in jaz tudi nisem maral pokazati, da sem tepec. Z največjo »korajžo« sem zgrabil za prvi vijak in ga izpulil. Vedel pač nisem jeli prav ali ne. Bože moj! Brizgnila je voda s tako silo ven, da sem prebledel kakor smrt in noge so se mi šibile. Izredno srečo sem pa imel, da sem glavo držal na stran, drugače ne vem povedati, kaj bi se zgodilo. Voda pa je drla z vso močjo. Delavci so kričali, eni bežali ven, drugi iskali odpomoči, kajti v par minutah je bilo pol metra visoka povodenj v delavnici. S tem pa je bila tudi pokopana moja mehanična stroka. Vsa tovarna, približno 10.000 delavcev, me je poznala in imenovala »katzelmacher polenta schlosser«. In zgodilo se je, da sem res prišel iz mehanične tovarne v kuhinjo, kjer se mi je pa posrečilo ostati do zadnjega dneva vojne.

Čuk na potovanju.

Čuk je zletel gori v gore, nad Kanalom je ostal; marsikaj je gori videl, kar na svitlo zdaj bo dal.

Od Kanala v Lig je cesta, grapa prava, ne pa pot; take nima vsa dolina, kaj še zapotoški kot!

Čuk je moral peš hoditi, z vozom naprej ni b'lo moč, v Čolnico je prikorakal žejen, zdelan in ves vroč.

Ore v gostilno. Tonče brihten ga spozna, da je volun. V strahu mu postreže z vinom, da namočil si bo kljun.

V Lig jo malta ves korajžen gledat novi vodovod, ki pa žal še ni dovršen in ne bo šov v tretji rod.

Vse drugače pa Lovišče in Melinki so zato, ni gostilnic, kakor v Ligu, zdravo imajo pa vofo.

Čor po vrhu vse je v cestah, pravijo, da to zato: da prej vojna odškodnina sem iz Vidma prišla bo.

Čuk strmel je, ko je videl, da z Močila gre v Lig kales, vse se vozi, celo k maši, nihče več ne hodi peš.

Le hotel Močila diči. Kdo si misli kdaj je to, da Močila bodo mesto in pa še — kako lepo!

Redno godba tankaj »špila«, godca brihtna kar sta dva: prvi je Terbežar znam, drug je: Blajžč, k' še bolj jo zna.

Še v Potravnio cesta bela čez Močila vije se, oživela vas je mala, kar gosposko tam je vse.

Hoščina in pa Breščina še stojite, kot nekda; malo pa je s kontrobantom, če se sponnimo nazaj!

Prapošče se tud' ponaša, nobel hoče bit' vsakdo, vse gostilna skupaj kljče z vincem in harmoniko.

V strmcu se glase zvonovi z Britofa, ne kot nekda; »Cimber, lomber,« vse drugače: »Štefa, Pepo« glas je zda.

Čuk pogledal je k Markičem, v Šebreljak je tud' zašel, kmalo nogo si je zlomil, v kozjih stezah se je vjel.

Sveti Jakob zre v željnje, Ukanjecem je zvest patron, var'je ves »komun dolenji,« ko plaši ga strela, grom.

Božčka v vojni so izgnali v gozd, pod skalnat, skriti rob; vojna vendar ni ga vzela, in ne časov kruti zob.

Spet stoji na vrhu hrba, zre marijinoceljsko plan, kljče v »Komun gorenji,« »Kmet, zaupaj v svojo dlan!«

Čuk po vrhu jo je mahnil spet skoz Lig »ta novi mest,« rad Kostanjevco bi videl, kamor pride »glih po cest.«

Lačen, žejen, ves razmršen ulice je krive štel, rad v gostilno bi zasukal, pa je kačo v žepu imel.

Vendar jesti in pa piti našel tu je Čukov kljun, še vabili so ga uljudno: »le še pridi k nam, volun!«

Nekaj pa ne bom zamolčal, kar Kanalski vsej je čast: »Petje to marijinoceljsko čnti je: nebeška skast.«

Le naprej mladina vrla, Čuk vesel je tvojih del, piši mu pa tud' novice, pa lepo ti zmir bo pel!

5

Zletel je prvi naglo v raj, a v pekel drug na vekomaj.

Ribničan Urban.

K' sm unkrat razaj pri duno šu me je taka slabost priča, de bulnevar. Toki m' je bli slabu, de sm bli pralen u an kofegaus jet, anu kofe popet. Pa so največ duoste uofertna je bli nuotre, pa so vseglu gspudje kadila jen kofe z mlajkam pile. An cajst sm žodu jen bli pr gmahe, puotlej sm pa tild jest muoj molit s tobakam jen fajfo s škornu prvlaiku jenu zepalu. Vajste, ampek čidne lde so ta uofertna gspudja. K' sm prou debel' čez mizo ne tla plinu, je brž kjeinar prijeku pa ano bajlo skljado zraven mjene ne tla polužu. Duobru, de je bli kofegaus vjelik, de sm lehku ne drlugo stran plinu. Pa ta kruota, je prijekaj skljado ne tisto stran postavla. Jest sm pa spjet ne uno stran plinu. Jen vajste de je kruota kjeinarska spjet skljado ke pomolnita. Mjene je tu toku ujezilu, de sm me dju: »bajšte proč jen nesita tisto skljado strane, če ne buotu rajš nuotre plinu.« Jen vajste kaj mi je tu štempele djalu?

»Sej sm zetu prjesu, de buoste nuotre plivali.« Kaj, sm dju jest, kaj ste u mrahe tolu nemarno, de u skljade plovate, pr nas s skljad lejmo, pa ne plevamo. Pa najsm tu bt tild jest toku negražen, ampek šankret sm gih ne srajo kofegausa plinu pa sm se ven ne cajsto. Ne cajste sm najdu anga sramaka k' je petlov, Koker sm ga pogljodov se m' je smita toku zesnila, de sm me prijekaj sout dau. Cajste pa samu zetu k' je žje duostkret uod mjene koj kupa tekret k' je bli se stac nar. Zdej je pa dju, de prou neč več najma, zetu k' je ne papirje štjempelne lnuou. Majide najke ze tuolku soudu je štjempelu ane dvaj lajte, de so ga štjempelne ne buben dajle. Kaj sm metu. Jest najsm jenu koker sūho, ruobo jen noč štjempelnu; pa sm me kaj sut dau pa neprej šu. Pa gih puor duoste cajta najsm jenu, žetu k' b' muogu pajngof nob desjeti ure preč jet, pa je mankalu samu še an firkele, jest sm bli pa še he du djeleč uod njega. Prout, de sm pred ano uoštanjo anga furmana s kočijo najdu, pa sm ga vprašu če b' lehku mjene jen muoj sūho ruobo do pajngofa prvlaiku. I na je dju, buom žje samu če buoste še po vrhe an firkele heriža plačale. Koku sm dju jest, k' najmoale prou neč cajta; sej buo ajzlon vsak cajt šu. Če b' bli ne tistu, b' tild jest še an ajmoht poj. Pa je dju, de jest lehku kar u buožjem gmahe muoj ajmoht pojaju, uon buo pa heruž pojv. Pa je šu kar ke u an kuot pr ždo, jen največ u zid križou. Puotlej sm jest muoj ajmoht ju, uon se smrdilca. Ampek k'sm jest u moht pojv, je bli žje duoste menut čez djet. Furman je pa kar lepu rjeku, de nej so na us skobacam, de buo krojne pognou, pa de buota šla ne pajngof. Kam buota šla zdej sm dju, sej je ajzlon žje uod šu. E kaj je dju furman, naj je šu

ne. Vajste muoj brat je štaračousef, pa sm me poprej telefonierou, de nej an malu počaka. Jest me najsm vrju, ampek vseglu sm se pjelou. Pa sm prou štara! Ajzlon je se tam stau, pa sm kar bještru u vagon šu pa mislu sam zase, de je vender lūštni jen duobru, de ima štaračousef košenja furmana ze brata.

Enajsta šola.

(Vrhniška narodna.)

1. Dragi Čuk, razpni peruti, Zliti enkrat sem do nas: In oglej si naše čudi! Ne bo gotovo dolg Ti čas.
2. Pri nas se fletno vsi imamo? Ker šola je enajsta tu; Zato ga dobro srkat znamo: Orka luj, brez vsega sramu.
3. A srkamo ga ne v šoli, Pod mostom naši tam enajsti: Ne bi prenoslo naše boli; Iščemo poik po dvajstih.
4. Prednjači nam inteligenca, Za blagos naroda vse dá; Njena kaže »sahstincica«; Kam taka nas šola pelja.
5. Bojimo se debeli biti, Zato za »suhico« skrbinjo; Debel veseli ne morno biti Zato se pridno »veselimo.«
6. Za naroda napredek »veselov« Prirejamo na ducate. — Za glavobel, ročih nosov, lic: Kujmarji naši že skrbi.
7. Kaj mar nam Vaša je omika! Enajsta šola vse pové: Pijača, to je naša dika, Kaj mar za reveža sreč?
8. Želodec naš, da le je poln, Poštenih nas »kristjanov« geslo: Zato le hitro k nam v dolin, Vas vsak, ki noče biti teslo!
9. Tedaj predragi Čukec moj: Le enkrat kmalu prid; Ne bo Ti žal, če kljunček tvoj: Enajsto šolo, vidi.

Tvoj brat iz 11te šole.
(Pod mostom.)

Narodna Knjižarna v Gorici

priporoča sledeče knjige, po zelo nizkih cenah:

1. Humek, Praktični sadjar, vez. L. 24.
2. Humek, Breskev in marešca, L. 240.
3. Humek, Sadje v gospodinjstvu, L. 6.—
4. Janša-Humek, Čebelarstvo, L. 480.
5. Humek, Sadno vino L. 4.—
6. Erjavec, Slovenci, L. 12.
7. Kalinšek, Slov. Kuharica, L. 46.—
8. Beg, Naše gobe, L. 20.
9. Kellermann, Tunnel, broš L. 5.60, vez. L. 7.60.
10. Sarabon, Gospodarska geografija, L. 12.
11. Förster, Ojačen beton, L. 6.—
12. Erjavec, Izbrani spisi I. zv. L. 6.

13. Jurčič, Spisi I. zvezek (Narodne pravilke, Spomini na deda, Jurij Kozjak, Jesenska noč med slov. polharji, Domini, Dva prijatelja) Cena broš. L. 4, vez. L. 6.—

14. Jurčič, Spisi, III. zvezek. (Deset brat, Nemški valpet.) Broš L. 4.—, vez. L. 6.—

15. Jurčič, Spisi, IV. zvezek. (Cvet in sad, Hči mestnega sodnika, Kočovska sodba v Visnjlgori, Dva brata.) Broš. L. 4.—, vez. L. 6.—

16. Jurčič, Spisi V. zvezek. (Sosedov sin. — Sin knožskega cesarja., Mej dvema stoloma.) Broš. L. 4.—, vez. L. 6.—

17. Jurčič, Spisi, VI. zvezek. (Doktor Zdobov, Tihomer.) Broš. L. 4.—, vez. L. 6.—

18. Jurčič, Spisi, VII. zvezek. (Lepa Vida, Lipa, Pipa tobaka, Moč in pravica, V vojni krajini, Pravda med bratom.) Broš H. 4.—, vez. L. 6.—

Te knjige imajo nenavadno nizke cene, zato so zelo naglo po njih, dokler je še čas.

Pravijo.

Pravijo, da so v Krakovipavskem kotu različni kokolji tatovi. Nekateri so boljše sami sebe, zato sumatejše reveže; Test je pa blizo.

Ravnatom pravijo, da nekaterim tatovom ob česti zelo ugajajo po 4 kile težki petelin, svedča gredo na vsaj zgodaj proti Trstu.

Pravijo, da se nekje po dolini fantje pridno ženijo, a nobeden se ne oženi. Čuk jim tudi ne bo za smučal Dolga ljubzen, gotova bolezen. Pa za to bolezen ni zdravila, pravijo zdravniki. Kneipp je obilval take z mirzo vodol!

Pravijo, da je po dolini še veliko sorodstva iz vojnih časov. Časno prijateljstvo med gospodinjstvi. Eno se boji drugi zamčiti, ker so imeli vedno vse druge moze, sestrice pa ljubljence.

Pravijo, da se nahaja v Vipolju par glasovitih klepetul, stare branže. Svoj šuštni laži-brzojav so isto ustanovile, ki posluje dnevno točno od 1. do 25. ure. Kadar se bo unik spretnil, bo Čuk poročal.

Pravijo, da se neko dekle v Vrhpolju zelo baha s svojim ženinom in se ji sanja o skorajšnjih poroki, medtem ko ženin o tem mislar ne ve.

Pravijo, da bodo štiri mlade dekleta v Radohovi vasi za enga Francelna v Jugoslaviji bilke stezale.

Pravijo, da se pri krmeljku v Sv. Petru na krasu dobi juho za meso, Salonit za prikuho in »Assicurazione« za golaž.

Pravijo v Gradšču, da bi radi imeli Čuka tam, da bi fantem dekleta preskrbel. (Ejga vam poskrbi Čuk!)

Pravijo, da je na Sv. Petra in Pavla šentvitska mladina priročila veliko kulturno veselico; z običajnim vspeodom: Veleja, ples in tepež, po domače birma. Birmalo se je z rokami in nogami v srednji in zadnji lice. Smatrali so tudi to za kulturni napredek.

Pravijo, da je Tolmianski župan jako ponosen, da ga je Čuk opazoval kako je »spanciral« po Rimo.

Pravijo, da gospod Linc na Trnovem, p. K. je v zelo kratkem času »pribanciral« za slavnega jezikoslovca. Zna besede sekati, kakor Trnovski mesar koziljeja reberga.

Pravijo, da nekateri Trnovsko četa p. K. so si zato poročale lase, ker hočejo imeti dolgo pamet.

Pravijo, da je Miha jčen; ker ni Pepca razumela poezije Šturskega »Čuka«.

Pravijo, da ima S. S. 2. D. redna predavanja vsaka tretjo nedeljo v — letu.

Pravijo, da Koraton ne mara več za Mičico, odkar je dala povedati njegovo sliko!

Pravijo, da so Grahovske punce tako zaljubljene da ko imajo dan nedeljo »apuntamento« niti ne jedo; da so bolj »elegantne.«

Pravijo, da omlar Vuga dementira vsa da bi bil bil ljubil kupiti šentvitske družtvo Hvaličev »vagon« za transport palčkov in tudi ne, da bi bil najemnik za društvene prostore.

Pravijo, da odkar nosi Paula kape, je vstopila tudi ona v društvo »peca mosche« (mahovigarjev.)

Pravijo Gorani, da se se vrtila na Urbnu nudijo v vsaj dvije presteve, in sicer 1) velikanaki ples v sa-njah; 2) dirka po vseh Goških ulicah s kamenjem v roki; 3) fantovska prestava z jabo pod ključno katež ja razočevala njih »emrgično nuro« vost proti tuim mladeničem.

Pravijo, da Lomenski »Damen«-Pogajmanske uradeje ob atezl na razpota. Uradni ura se točno. bd 21 de 24h.

Pravijo, da si je v Lomu »Čuka« najcl letovišče, kjer nam je pa njegova služba znana — se bode treba pašt. Veselimo se zimo, ta pa bode ukrotila. — Gospa Sova si je pa že pripravila grazdo za po ziml. Ako bo dosti dela, se ji bo približal 6 ur oddaljeni tajnik.

Pravijo tudi, da se vesalijo obrtniki v Lomu kjer se bode v kratkem počelo z delom, vodovod iz »Ogršokav« v Veliki Vrh.

Pravijo, da je bil Čuk v strahu, da bi ga ne »pcepčal« »piroča« na kateri so se vsole dve puščare iz Kosez pri II. »Bistrici« na dan sv. Petra. Lep prizor!

Pravijo, da se Rudelču poma, da študija »exportno« akademijo, ker jo je začel svojo ljubzen »exportirati« celo na Kamno.

Pravijo, da se je ustanovil v Kobaridu pretopalni klub »Pljošak«. Občni zbor se je vrtil v Kotlarjevem prostoru. Med velikanakem navdušenjem je bil izvoljen enoglasno žgané za predsednika in Urša za tajnika. Ker kate bil to društvo radi svojega predsednika zelo oženo, se ga priporoča za »glav« drugim družtvom (pomena Citantel) ki soje »spanje« pravilnega.

Pravijo, da je neki veliki gospod iz Kobarida prišel do »spanje«, da je lep lep po birni na Kamno. Pravijo pa, da se njegovo »spanje« ni imelo do »spanje« ušinka. — Domiljevosti se ne stavijo meje.

Pravijo v Kobaridu, da hodita na Kamno dva velika, tenka gospoda. Ne ve se kdo izmed dveh je za »stano«. Menda oba, tako se vsaj Čuku zdí.

Pravijo, da se fantje St. Vidskogor ska vasi zelo pridno vadijo v »stanju« kamenja. Prvi javni nastop so imeli dne 15. junija zvečer (to je na praznik sv. Vidu tukajnjega patrona).

Pravijo, da se Vrhpoljski »poredevalni« urad togle pripravoda »stano« občinstvu. Izviduje »spanje« »poredevaljska« posla točno, »spanje« razširja vsakdanje »spanje« v »spanje« tega se pa posebno »spanje« dekletom, ki žele »spanje« v »spanje« stan in ženam, katere se hočeje »spanje«. Ta urad je obnovljen na isti podlagi, kot je bil pred časom »spanje« klepetulje; le sedaj je pod »spanje« imenom. Pozor deklet! Obrnite se vse na Vrhpoljski »poredevalni« urad velikih namreč »Vrhpoljskih« klepetceve ne pa klepetulj, kajti klepetci so že itak vsi potaoletni!

Pravijo Planinska dekleta v odgovor:

Na Planini nas je res mnogo deklet. Omožile bi se tud lahko. Ko bi všč nam bil vsakdo — Kaj je pa to Tebi mar? Če ne omožimo se nikdar. Mar to tebe kaj skrbi? — Pripelji boljših fantov kot si Ti! In lažljivo je tudi to, Da dekleta za fantni teko. Če pridejo fantje iz drugih vasi. — Ne groso jih klicat, Pridejo sami. Obni pa nazaj se Ti Mogóče se za tabo, Kakšca »škarp« podi.

Pravijo, da imamo v Vipoljub tako kroso godbo, kakor pasjo cvilonje. Pa to mislim da ja ni res!

Pravijo da se je Ivanka, zelo jezila ker je svojo izgubljeno mrežo v Čukovem kljimu dobila.

Pravijo Podbreški fantje, da ima Čuk povelik kljan, ker z njim vsako reč zaseči in obeni jo na »zgun«.

Pravijo v Ljubljani, da ako je nastala kriza šepetanskega kročka »Kvartopivceve« od kar jim je odšel predsednik, ter ako jim je res dolg čas po njem, naj blagovoljivo prositi »Čuka na palci«, da mu to stvar brezovno naznači, ter vabi, da se nemudoma vrne v svoj breg.

Pravijo, da so kazaljski mladeniči naročili en »transport« starih čevljev in čopj. Vse to bodo sežigali v skovno »linjostanice« ko se bodo poseljavale od njih, in se v Ameriko. — s trebuhom za kruhom — kakat »soco« nas. Kér bo treba dobro podkaditi, bo gotovo pramalo blaga. Zato: kdor ima kaj takega doma naj pošlje ekspresno po Čuku na naslov »Vahta & Renas«. Cena brez konkurence.

Pravijo v Ajdovščini, da ima »telegraf« nekaj tudi dušo, a ne komatno. Kar ga vsega oženiti, a same sebe še. Ne ves se pa kaj je temu kriv jezik ali rop.

NARODNA KNJIGARNA
v Gorici, Via Carducci 7
priporoča knjige svoje lastne založbe in sicer:

1. Danir Falgel, Po strani klobuk (Pravljica, satire in humoreske). Cena L. 4.— za broš., L. 6.50 za vezan izvod.

2. France Bevk, Rábjli (zbirka 22 novel in št. flustrirano). Cena broš L. 4.—

3. Občinski in deželni račun. (Združen z notranjimi pravilni.)

V isti knjigarni se dobi tudi: France Bevk, Tatič, novotzšla knjiga v lep tiskarski in slikarski opremi za ceno L. 3.80

za brošur in L. 5.— za vezan izvod.

Sezite po knjigah!

ZADNJA SKRIVALNICA.

Prav so rešili: Janko Borštnar, Devin; Pahor Anton, Nahržina; Vekoslav Kovčič, Col; Ludovik Kutar, Grahovo; Franc Prinčič, Kozana; Franc Struč, Krčevina; Olga Sobaj, Il. Bistrica; Josip Bolčič, Prečič; Jonica Geršaj, Rihenberg; Podgornik Just, Vrh; Marinko Rudolf, Skedenj-Trst; Baša Jakob, Dornberg; Alojzija Penko, Bologna; Ogrino Josip, Belgrad; Tomžé Alojzi, Dunaj; Josip Klarič, Buzet; Olga Obličak, Volče; Najko Vogrič, Sezana; Rudolf Merčič, Skedenj-Trst; Vida Stekar, Ajdovščina; Julka Čarga, Volče; Rado Kodernac, Oslavje; Ivan Bilc, Il. Bistrica; Silvij Čazafu-

ra, Tolmin; Zora Kramar, Breginj; Valič Angela, Sv. Iva-Trst; Franc Tomžé, Studeno pri Ljubljani; Zorka, Celje; Julij Papič, Metlika; Nežka Kokbár, Trst; Ivan Sabadin, San Ubaldo; Janez Potočnik, Hlebec S. H. S.; Justin Podgornik, Vrh pri Grahovcu; Felika Znidarčič, Renče; Cvetka Lazar, Breginj; Marica Milina Trst; Ivanka Abramčič, Gorica.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Gonjate: Pravite, da ne smemo vroči v kol, Prinesite nam tedaj sinčiče v pisarno! — Loka: Čuk Vas pozdravlja po faji. — Sv. Peter: Za boljšo voljo nčajte, stor bo Čuku alabo prišlo. — Dobravje pri Tomaju: Stara baba: »Rom-pom-pom.« Čuk pa pravi: »Če to nisam pa te bomle — P. I. Vipava: Vas čast Vah! — Onema, ki je s Trsta nabečkal: »Zablacilo račun Poličec;

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev
NA DEBELO IN DROBNO

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM
Glavna zaloga v Milanu.

Vračamo se k cenam in prejšnjih časov. Velika množina naročil in naših odjemalcev je najboljši dokaz, da so naše cene nizke. Opozarjamo slavno občinstvo, da smo ravnokar prejeli veliko zalogo vseh predmetov in smo v položaju prodajati direktno konsumentom po cenah iz tovarne.

Via Savorgnana št. 5, vogal Via Cavour.

Naštejemo nekaj predmetov:

Brisače »Nido ape«	L. 2.95	Srajce vezene	L. 9.50
Obrobijene žezne rute	„ —.75	Ženski jopiči, vezeni	„ 3.50
Moške nogovice	„ 1.10	Dvonično sukno 100 cm, m	„ 4.25
Čajni prtici	„ 1.25	Preproge za pred posteljo	„ 4.90
Cvirnati	„ 2.50	Angleško lahko blago	„ 3.95
Obasti	„ 1.90	Ženski jopiči	„ 5.90
Kuhinjske brisače	„ 1.90	Vezena spodnja krila	„ 9.90
Obrobijeni prtici	„ 2.50	Combinouses za gospe	„ 15.50
Madapolam, m. po	„ 2.50	Rjuhe z robom a jour	„ 29.90
Švicarska vezena	„ 2.50	Posteljna odeja	„ 29.90
Volnene brisače	„ 2.75	Volnena odeja	„ 29.90
Ženske, črne in barvane nogavice	„ 2.95	Zimnata blazina	„ 49.90
Domače platno m. po	„ 2.80	Vozene rjuha za 2 osebi	„ 49.90
Pletene ovratnice	„ 3.50	Borbane odeje	„ 64.90

Bogata izbira moškega in ženskega blaga — Zametno blago za lovce — Izgotovljeno perilo — Bombaže vina — Navadno in sukno iz lana — Prti in prtici — Namizno perilo — Maje — Chabhe — Robci — Brisace - Bela in barvana spugna - Preproge - Zavese - Prevlake - Za mobiljo - Posteljne odeje - Volnene odeje - Rastlinska žima - Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz naravne in rastlinske žime.

Na debelo in drobno. Posebni popusti za razprodajalce.

Stalne cene.

Stalne cene.

Blago, ki ne zadovolji kupca bodisi radi cene ali pa radi kakovosti, se lahko vrne.

prosite Boga in zmolite na dan vsaj en očenaš, da Vaš pamet sreča! — **Kobarid:** Ako bi podpisali, morda bi, toda Ribničan Urban pa ni iz Kobarida, ker bi se tam imenoval »Tumpasti gumpec.« — **VI. Alpinski polk:** Vam ne smemo zamčiti, ker ste siromaki, a »fajna« fantje. — **Marcus Komen:** Skoda, da niso vsi uredniški »Čuki« doma, ker bi lahko eden tja zletel pogledati kje dobivate to salo, ki ga nam pošiljate, odkar se je poroka vršila. Namažite si stein salom podplate, da boste vpled pomajkanje »skorijere« v Volčji grad drčali. — **Stomaž:** Nam je jako žal tako mastnih klobas, toda ni bilo več prostora v listu, marveč samo — v košu. — **Scalo Centrale:** Z naše strani se ne zve nikdar »studi« če nam kdo pošlje 10 kg. stokronskih bafkbovcev, dasiravno tisto Čuk ne bi vrgeč — v koš. — **Gorjansko:** Za božjo voljo kaj vse pri vas pravijo. Mi pa pravimo, da Vi nič ne pravite, ampak žalite, zato »marš« v koš. — **Sempolaj:** Vrnemite nam, da niti v košu ni hotelo odstati, marveč je skočilo z njega na tla. — **Vrh:** Ako

pridejo drugi dan od dekle, ni lepo še manj dostojno in pravno a vsekakorje v-dno bolj umestno, kakor, da bi zmiraj tam ostali. — **Kranj:** U-bogi siromaki! Pravite, da so si u-šesa tiščali pri »teji muziki.« Čuk je kar zastokal, poročilo pa v koš sbrčalo. — **Kobdilj:** Za božjo voljo, koliko let pa imate, da niste še videli kopati se v vodi? — **Gorjansko:** Ne zamčite, dasiravno ima Čuk velike oči, vendar rabi za Vaš pravijo povečalno steklo. — **Lomskirojančan:** Oslepiti bi nas hotel krokar, a s slano vodo politu pa Vi, ker jo imate dovolj v morju. — **Manče:** Dobre bi bilo, da pošljete v kako državno knjižnico — za nas nil Morda Vam dajo tam »mančo.« — **Komen:** Stara historija, kakor je star »nono« od Čuka. — **Ternavica:** V vašem lističu ste toliko oseb navedli, da bi Vas natepli, če bi znali za Vaše ime. Sedaj pa niti koš več ne ve. — **Klu-nec:** Kaj nimate nobenega imena in priimka. Dopisu smo mi dali ime v košu. — **Podgana:** Figo je videl Čuk, pismo pa koš. — **Firenze:** Ima prav toliko smisla, kakor Čuk na cerkve-ne orglje.

Dobroznana tvrčka

Giovanni Pich - dediči klobučarna

naznanja sl. občinstvu, da je na novo odprla staroznana klobučarno v Gorici, v Raštelju št. 13. V zalogi ima vsakovrstne klobuke in kape najboljše vrste in po cenah, da se ne boji konkurence.

Restavracija Central

v Gorici, Corso Oius, Verdi 32.

Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča

JOSIPINA PODGORNIK,
restavraterka.

Narodna knjigarna

v GORICI, ulica Carducci 7.

Knjige Narodne knjigarne Goriška se prodajajo v sledečih krajih, katere toplo priporočamo:

- Bovec:** IZIDOR OSTAN, veletrgovec.
Kobarid: FRANČ STRES, veletrgovec.
Tolmin: IVAN SIMSIČ, trgovec.
 „ DORDOLO, knjigarna in papirnice poleg pošte.
Kanal: STEFAN RAVNIK, trgovec.
Cirkno: JENEJ STRAVS, trgovec in župan.
Idrija: VAL. LAPAJNE, veletrgovina.
 „ CINIBURK, trgovina in knjigoveznica.
Ajdovščina: IVO KOBAL, papirnica in knjigarna.
Vipava: MARIJA FERJANČIČ, veletrgovina.
Trnovo (pri Bistrici): J. BRINŠEK, trgovina.

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici (Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Sl. občinstvu uljudno naznanjam da se je zopet otvorila:

bivša gostilna

MIHA MALTA, Via S. Chiara št. 15

Točim pristna briškelvina ter izvrstni kraški teran. Izborna kuharska posežba z gorkimi in mrzlimi jedili vsaki čas. — Na razpolago je tudi hlev za konje.

Za obilen obisk se priporoča lastnik

Ivan Butkovič.

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umelnega kamenja, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Znana slovenska tvrčka

JOSIP KERŠEVANI

mehanik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetni vezenju, krpanju in šivanju brezplačno. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popraviljavnica
Stolni trg št. 5.

Mobilije domači in inozemski izdelki.

NAJNOVEJSI VZORCI

STALNO DOHAJANJE.

O. BERTI

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) šte. 21. Telefon šte. 66. Poročno in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-mare in ograje za predsobe; sprejemnice, garniture »Clube« in navadne, mobilije za urade v ameriškem slogu in navadne, stolice in naslonjci v veliki izbiri, mizice, popolno pisarne, vozički za otroke, divani, žim-nice, vzmeti (šulte) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno in prvovrstno napravljeno blago.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevni cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzojavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavnica S H S kron

80 milijonov

Rezerva S H S kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Metkovič, Celje, Maribor, Novi Sad, Ptuj, Sarajavo, Split, Trst

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2 do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Zaloga piva „ADRIA“

Priznana najboljša pivo v Julijski Benečiji. Zaloga v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev se priporoča

Franc Berzellini
zalogatelj.